

Suferința

După aceea, Isus, care știa că acum totul s-a sfârșit, ca să se împlinească Scriptura, a zis: »Mi-e sete.«

Ioan 19.28

»Mi-e sete!« Aceasta este cea mai scurtă expresie rostită de Domnul nostru pe cruce; în limba noastră se compune din trei cuvinte, dar în greacă este un singur cuvânt. »Puțin, dar dulce« nu este interpretarea corectă a acestei expresii, căci pentru Domnul nostru se cuprinde în ea toată amărăciunea suferințelor Sale. Dar știu că amărăciunea Lui se va transforma în dulceață pentru noi cei care o auzim. Vom uita toată amărăciunea ispitelor și a poverilor noastre, dacă ne vom gândi la oțetul și fierea pe care El a trebuit să le bea.

Cu ajutorul Duhului Sfânt dorim să privim aceste cuvinte ale Mântuitorului nostru sub cinci aspecte.

»Mi-e sete!« - un semn al adevăratei naturi umane a Domnului nostru

Isus a strigat »Mi-e sete!« Așa se plânge un om. Domnul nostru este Creatorul oceanelor și al apelor cerului. Mâna Sa închide sau deschide fântâna cerului și trimite ploaie peste oamenii buni și peste oamenii răi. Lui Îi aparține marea, El a făcut-o. Toate izvoarele și toate fântânile au fost săpate de El. El face să curgă fluviile printre dealuri, pâraiele învolburate ce curg peste stânci, râurile care fac câmpiile să rodească. Ar trebui să presupunem, că dacă I-a fost sete nu trebuia să se plângă ca noi. Toți norii și toate apele I-ar fi udat cu bucurie fața. Toate mările și toate fluviile s-ar fi grăbit să vină la El ca să-I ofere apă. Și totuși, cu toate că El era Domnul tuturor lucrurilor, a luat chip de rob și S-a asemănat în exterior în totul cu carnea păcătoasă, strigând cu voce muribundă: »Mi-e sete!« Cât de mult a fost El om cu adevărat! El a fost realmente os din oasele noastre și carne din carnea noastră, căci El a purtat slăbiciunile noastre în trupul Său.

Te invit să te gândești cu venerație și cu înțelepciune la adevărata ființă umană a Domnului nostru. Isus S-a dovedit a fi om, căci El a răbdat dureri care sunt specifice oamenilor. Îngerii nu au simțământul de sete. O fantomă, așa cum consideră unii pe Isus, nu poate suferi în felul acesta. Isus a suferit cu adevărat nu numai durerile ușoare ale unui duh delicat și sensibil, ci și durerile mari și generale ale cărnii și sângelui. Setea este o suferință care lovește pe țaran și pe cerșetor. Setea este o durere reală și nu este un produs al fanteziei, al coșmarurilor sau al viselor. Setea nu este o durere regală, ci o durere cu caracter general uman. Isus este fratele omului cel mai sărac și înjosit. În afară de aceasta, Domnul nostru a însetat într-un mod cu totul deosebit. Chinurile morții au fost acelea care au dat naștere acestei sete, iar moartea Lui n-a fost una obișnuită; El a suferit-o pentru toți oamenii.

Probabil că setea Lui a fost provocată parțial de pierderea de sânge sau de febra rănilor. Cuiele au străpuns părți sensibile ale corpului, rănilor s-au mărit sub greutatea corpului. Încordarea neobișnuită a dat naștere la o febră fierbinte. Durerea a făcut să I se usuce gura și să devină un cuptor, așa că se putea spune ceea ce scrie în Psalmul 22: »Mi se lipește limba de cerul gurii« (Psalmul 22.15). O sete pe care nici unul dintre noi nu o cunoaște, căci noi nu suntem încă amenințați de moarte! Probabil, o vom cunoaște în ceasul morții, dar nu așa cum a cunoscut-o El. Domnul nostru a suferit chinurile îngrozitoare ale uscării complete. Trupul Său se pregătea să se transforme în țărână. Numai aceia care au trecut prin valea umbrei morții pot să înțeleagă ceva din această durere. Omul Isus nu putea să ocolească suferința rânduită tuturor muritorilor; El este Emanuel, Dumnezeu cu noi, în orice situație.

Noi credem aceasta. De aceea să căutăm să înțelegem cât de asemănător a fost Domnul nostru Isus nouă. Poate ai fost bolnav, ai suferit ca și El de o febră care te usca. Și tu ai gemut: »Mi-e sete!« Iată, drumul tău merge paralel cu al Domnului tău. El a strigat: »Mi-e sete!«, ca să I se dea să bea, tot așa cum și tu în dogoarea febrei și a neputinței tale ai cerut o băutură răcoritoare. Nu

observi cât de aproape este Isus de noi, căci buzele Lui au fost umezite cu un burete, fiind atât de dependent de alții, trebuind să-i roage să-I dea o băutură alinătoare? Dacă vei mai șopti vreodată cu buze cuprinse de febră: »Am o sete îngrozitoare«, atunci să-ți zici: »Acestea sunt cuvinte sfinte; și Domnul meu le-a rostit.«

Cuvintele »mi-e sete« le întâlnim mereu în camera de moarte. Ele sunt uzuale acolo. Niciodată nu vom uita orele dureroase avute lângă patul de moarte, atunci când a trebuit să trăim clipele când un om moare. Unii, pe care i-am iubit foarte mult, i-am privit lipsiți de ajutorare. Sudorile morții acopereau fruntea lor. Moartea se anunța, setea usca trupul începând din interior. Buzele pe jumătate deschise abia rosteau rugămintea: »Dă-mi să beau«. Domnul nostru a fost așa de real și adevărat om, că toate suferințele noastre ne aduc aminte de El. Dacă vom înseta vreodată, atunci să privim la El. Dacă vom vedea un prieten pe patul de moarte că însetează, atunci să ne gândim la Domnul nostru, al cărui chip, chiar dacă nu totdeauna este clar, îl vedem în frații Săi. Cât de mult se aseamănă cu noi Mântuitorul însetat! Vrem să-L iubim tot mai mult.

Cât de mare trebuie să fi fost dragostea care L-a făcut să Se coboare atât de mult! Nu vrem să uităm niciodată distanța mare dintre Domnul slavei pe tronul Său și Cel răstignit, care aproape că Se usca de sete. Astăzi curge de sub tronul lui Dumnezeu și al Mielului un râu de apă vie, limpede ca cristalul, dar atunci S-a coborât la noi și a strigat: »Mi-e sete!« El este Domnul izvoarelor și al apelor adânci, dar la cruce nu I s-a dat nici măcar un pahar de apă rece. Dacă ar fi strigat îngerilor Săi: »Mi-e sete!«, atunci cu certitudine aceștia s-ar fi luat la întrecere cu bărbății curajoși ai lui David, care au săpat o galerie sub zidurile care înconjurau Ierusalimul și cu riscul vieții lor au scos apă dintr-un izvor care era acolo (compară cu 2 Samuel 23.15 și următoarele). Cine dintre noi nu ar fi gata să-și dea viața ca să învieze pe Domnul? El însă, din pricina noastră, a luat rușinea asupra Lui și a suferit, în timp ce nimeni n-a fost gata ca să-I slujească. Însă atunci când a strigat: »Mi-e sete!«, i-au dat să bea oțet. Ce înjosire! Doamne Isuse, Te iubim și Te adorăm! Vrem să glorificăm Numele Tău. Cu recunoștință ne gândim cât de mult Te-ai coborât.

După ce am admirat smerenia Sa, să ne gândim acum cu bucurie la compasiunea Lui, care nu s-a lăsat abătută de nimic. Când Isus a strigat: »Mi-e sete!«, El a cunoscut toate slăbiciunile și durerile noastre. Dacă vom fi cândva cuprinși de durere sau vom fi deprimați, să ne gândim că Domnul nostru ne înțelege; El a trăit toate acestea practic și personal. Dacă trupul nostru va fi chinuit sau inima ne va fi tristă, Domnul nostru nu ne va părăsi. Trăirile noastre sunt trăirile Lui. Fratele meu, săgeata care te străpunge acum a fost pătată deja cu sângele Lui! Paharul amar, pe care trebuie să-l bei, poartă deja pe margine amprenta buzelor Sale. El a mers înaintea noastră pe drumul cel mai greu; oriunde ți-ai pune piciorul, vei recunoaște urmele Sale. Bazează-te în totul pe compasiunea lui Hristos; bucură-te de faptul că El a strigat: »Mi-e sete!«

Vrem să fim gata să renunțăm, căci avem privilegiul să purtăm cu bucurie o cruce pe care umerii Săi au purtat-o înaintea noastră. Dacă Domnul nostru a spus: »Mi-e sete!«, ne putem noi aștepta că vom primi să bem în fiecare zi din râurile Libanului? El a fost nevinovat, și totuși a însetat. Să ne mirăm noi, oare, când un vinovat este pedepsit din când în când? Dacă El a fost așa de înjosit, că L-au dezbrăcat de hainele Lui și L-au atârnat pe cruce, dacă El a fost așa de lipsit, tratat fără nici un respect, înfometat și însetat, vrei tu să murmuri și să oftezi pentru că porți jugul sărăciei și al nevoilor? Tu ai o bucăciță de pâine pe masă și ai și un pahar cu apă rece care să te învieze. Tu nu ești așa de sărac ca și El. De aceea nu te plânge. Este oare slujitorul mai presus de stăpânul lui sau elevul mai presus de profesorul lui? Lasă răbdarea să-și facă lucrarea. Tu suferi. Soră iubită, poate te roade durerea, te chinuie o boală, care-ți mistuie inima – dar Isus a luat boala ta asupra Lui, paharul Lui a fost mai amar decât al tău! Ia seama la curăția și suferința Domnului tău, care a strigat: »Mi-e sete!« Vreau să sufăr setea împreună cu El și să nu mă plâng. Vreau să sufăr cu El, fără să mă opun. Strigătul Salvatorului, »Mi-e sete!«, ne învață răbdarea pusă la încercare.

În timp ce am meditat la cuvintele »Mi-e sete!«, care dovedesc că Domnul nostru a fost om cu adevărat, să prindem curaj să renunțăm, să nu respingem sentimentul de a renunța, ci să-l cultivăm, ca astfel să ne asemănăm cu El. Nu ne rușinăm noi de bucuriile și de desfătările

noastre, în timp ce El strigă: »Mi-e sete!«? Nu ne lovim noi de masa noastră de prânz supraîncărcată, în timp ce El este așa de neglijat? Este oare chiar așa de rău dacă nu ni se oferă o băutură bună, în timp ce El spune: »Mi-e sete!«? Să ne dedăm oare la tot felul de consumuri delicioase răsfățând trupul, în timp ce Isus strigă: »Mi-e sete!«? Ce faci tu când pâinea s-a uscat sau medicamentele nu ajută? Pentru setea Lui nu a fost nici o alinare, cu excepția fierii și a oțetului – să ne plângem noi oare? Din pricina lui Hristos noi putem fi bucueroși. Hristos și o bucățică de pâine uscată să ne fie tot ceea ce ne dorim între cer și pământ! Un creștin care se dedă fără nici o reținere bucuriei de a savura plăcerile, acela nu-și merită numele de creștin. Noi ar trebui să ne ținem în frâu plăcerile și carnea noastră. Înainte ca marele nostru model să atingă punctul culminant, când a putut spune: »S-a împlinit!«, a spus: »Mi-e sete!« Puterea de a suferi pentru alții, capacitatea de a renunța la ce este al tău, chiar și la ce este cel mai necesar, dă naștere la lucrări mari pentru Dumnezeu. La aceasta ar trebui să năzuim. Aceasta ar trebui să ajungem să facem, înainte de a ne îndeplini celelalte datorii. Isus ne este exemplul și puterea noastră în a face aceasta.

»Mi-e sete!« - un semn al suferințelor suplinoare ale lui Hristos

Marele Garant a spus: »Mi-e sete!«, deoarece El a luat locul păcătosului și din cauza aceasta a luat asupra Sa pedeapsa care se cuvenea celor nelegiuiți.

»Dumnezeul Meu, Dumnezeul Meu, pentru ce M-ai părăsit?« În acest strigăt se exteriorizează groaza sufletului Său. »Mie sete!« lasă să se recunoască chinurile trupului, pe care El le-a suferit. Ambele au fost necesare. Despre Dumnezeul cel drept se spune că El poate să nimicească trupul și sufletul în iad (Matei 10.28). Loviturile date de Lege nimeresc ambele deodată, inima și trupul. Frate, uită-te unde începe păcatul și unde sfârșește el! A început printr-o gură care pofteste și care a fost satisfăcută prin căi păcătoase. Sfârșitul este lipsa savurării plăcerilor oferite de har. Părinții noștri au cules fructele interzise și au adus moartea peste omenire, mâncând din ele. Pofta a fost poarta de intrare a păcatului, de aceea Domnul nostru a trebuit să sufere și în această privință. Prin strigătul »Mi-e sete!« a fost nimicit răul, iar greșeala a fost reparată. Nu de mult am văzut fotografia unui șarpe care avea vârful cozii în gură. Chiar dacă sunt în pericolul de a nu recunoaște intenția artistului, vreau să interpretez simbolul acesta astfel: plăcerea se înghite pe ea însăși. Plăcerea carnală, satisfacția cerului gurii, ne-a adus sub blestemul lui Adam. Chinurile setei, refuzul dorințelor corpului, ne așază pe locul nostru moștenit.

Dar asta nu este totul. Știm din experiență că păcatul trezește prompt în fiecare om, care se unește cu el, setea sufletului. Omul păcătos se aseamănă lipitorii, care niciodată nu primește destul: »Dă, dă!« În sens figurat, setea înseamnă lipsa satisfacției, dorința după ceea ce nu ai. Domnul nostru a zis: »Dacă însetează cineva, să vină la Mine și să bea« (Ioan 7.37). Setea este rezultatul păcatului. Hristos a luat deci locul păcătosului și a suferit de sete, deoarece El a purtat consecințele păcatului. Mult mai serioase sunt afirmațiile Domnului nostru în care setea, ca o consecință a păcatului, va juca un rol deosebit și în veșnicie. Despre omul bogat se spune: »Pe când era în locuința morților, în chinuri, și-a ridicat ochii în sus ... și a strigat: „Părinte Avraame, fie-ți milă de mine și trimite pe Lazăr să-și moaie vârful degetului în apă și să-mi răcorească limba; căci grozav sunt chinuit în văpaia aceasta.“« (Luca 16.23, 24).

Dacă Isus nu ar fi suferit de sete, atunci noi toți, despărțiți de Dumnezeu printr-o prăpastie care nu se poate trece, ar fi trebuit să suferim de sete o veșnicie întreagă. Limba noastră păcătoasă, acoperită cu bășicile febrei poftelor, ar fi trebuit să ardă veșnic, dacă limba Lui nu ar fi suferit pentru noi chinurile setei. Presupun că Isus a rostit încet: »Mi-e sete!«, așa că numai aceia care stăteau foarte aproape de cruce au putut auzi – în opoziție cu strigătul tare »Dumnezeul Meu, Dumnezeul Meu, pentru ce M-ai părăsit?« și strigătul de triumf »S-a isprăvit!« Dar acest suspin încet, muribund, »Mi-e sete!« a făcut să se sfârșească setea noastră, care altfel ne-ar fi chinuit la nesfârșit și îngrozitor o veșnicie întreagă. Ce suplinire minunată! Cel drept pentru cei nedreți!

Dumnezeu pentru oameni! Hristos cel desăvârșit pentru rebelii care meritau moartea și iadul! Să mărim și să slăvim Numele Mântuitorului nostru!

Mi se pare ceva deosebit de minunat că acest »Mi-e sete!« a adus totul în ordine. Abia a rostit Domnul: »Mi-e sete« și a luat oțetul, că scurt timp după aceea a strigat: »S-a isprăvit!« Și totul a trecut. Victoria a fost câștigată. Setea Eliberatorului nostru demn de glorie era semnul că ultimul dușman a fost biruit. Șuvoiul durerilor Sale a ajuns la nivelul cel mai înalt și începea să scadă. Cu »Mi-e sete«, Domnul nostru primea ultima lovitură. Durerile scădeau. Puterea lor se reducea. Acum Hristos era apt se simtă durerile mai ușoare. Încordarea și tensiunea unei lupte grele îi face pe oameni să uite pentru un moment setea și slăbiciunea. Abia când totul a trecut, omul își revine și constată cât de mult a suferit. Marea luptă în părăsirea de către Dumnezeu trecuse. Domnul a simțit slăbiciunea Sa în momentul când încordarea slăbise.

Mă gândesc cu bucurie la faptul că Domnul nostru a strigat »S-a isprăvit!« la scurt timp după ce strigase »Mi-e sete!« Aceste două strigăte se potrivesc foarte bine unul cu altul. Hristos a învins pe dușmanii noștri; unul după altul i-a doborât, iar acum însetează, așa cum odinioară în Vechiul Testament înseta Samson. El a luat din oțet, abia Și-a potolit setea și strigat ca un victorios: »S-a isprăvit!«, lăsând în urma Sa câmpul de luptă plin cu cadavre. Să ne bucurăm că Loctiitorul nostru a înfăptuit lucrarea până la sfârșitul ei amar, iar apoi cu strigătul »S-a isprăvit!« S-a reîntors la Tatăl și Dumnezeuul Său. Voi cei care sunteți sub povara păcatului, plecați-vă înaintea Lui și primiți odihna, ca să trăiți!

»Mi-e sete!« - un exemplu al modului în care omul Îl tratează pe Domnul său

Textul nostru confirmă dușmănia naturală a omului față de Dumnezeu, care este mereu afirmată de Scriptură. Noi, cei de astăzi, afirmăm că omul este o creatură superioară, care se preocupă mereu să devină tot mai bună; i s-ar putea atribui cel mai bun certificat și ar trebui admirat, căci de fapt păcatul lui constă numai în căutarea lui Dumnezeu, iar superstiția lui este o luptă pentru mai multă lumină; adevărul ar trebui să fie adaptat la acest om mareț; Evanghelia ar trebui adaptată la nevoile fiecărei generații; universul întreg trebuie să slujească intereselor sale; dreptatea severă nu are ce căuta, ca să nu împovăreze pe omul plin de merite; să nu se vorbească despre pedeapsă, ca să nu se rănească urechile lui sensibile. Pe scurt: totul tinde să ridice pe om mai presus de Dumnezeu și să-i acorde locul cel mai înalt.

Biblia apreciază omul cu totul altfel, dar corect. El este o creatură a lui Dumnezeu decăzută, cu simțăminte lumești, care nu vrea să se împace cu Dumnezeu. El este mai rău decât animalele, răsplătește binele cu rău și tratează pe Dumnezeu cu nerecunoștință dăunătoare. Omul este un sclav și un naiv al lui satan, un trădător ordinar al lui Dumnezeu. Nu au spus deja profeții mai dinainte că omul va da fiere și oțet Dumnezeului devenit om? Așa s-a petrecut în realitate. Dumnezeu a venit ca să salveze, iar omul nu L-a primit. Mai întâi n-au avut loc pentru El în casa de poposire, iar apoi I-au refuzat paharul cu apă răcoritoare. Când I-a fost sete, I-au dat să bea oțet! Dacă omenirea este lăsată în voia ei, atunci ea respinge, crucifică și batjocorește pe Hristosul lui Dumnezeu.

Pe de altă parte, în această faptă s-a exprimat și compătimirea, iar omul s-a arătat sub un aspect mai bun. Vădit, cel care a pus buretele îmbibat cu oțet pe buzele Mântuitorului a fost cuprins de milă. Presupun că soldatul roman a fost bine intenționat, dar el era un războinic crud cu puțină înțelegere a lucrurilor care aveau loc. El a alergat la vasul cu oțet și a îmbibat buretele cu oțet. Acesta i s-a părut lui a fi drumul cel mai scurt pentru a umezi buzele Celui suferind. Cu toate însă că el avea un oarecare sentiment de milă, s-a comportat ca și cum ar fi avut un câine înaintea lui. El nu cunoștea respectul; batjocorea în timp ce oferea alinare Celui crucificat. Citim: »Ostașii de asemenea își băteau joc de El; se apropiau, Îi dădeau oțet și-I ziceau: „Dacă ești Tu Împăratul iudeilor, mântuiește-Te pe Tine Însuși!“« (Luca 23.36, 37). Când Domnul nostru a strigat: »Eli, Eli!« și ceva mai târziu: »Mi-e sete!«, oamenii care stăteau în jurul crucii batjocureau: »Lasați să vedem dacă va veni Ilie să-L pogoare de pe cruce!« Potrivit cu

Evanghelia după Marcu, cel care I-a oferit oțetul s-a exprimat în același fel. I-a fost milă de Cel ce suferea, dar avea o părere așa de redusă cu privire la El, că s-a așezat în corul celor batjocoritori (copară Matei 27.45 și următoarele; Marcu 15.33 și următoarele versete). Chiar și atunci când omul simte împreună cu Hristosul suferind, – el încetează să mai fie om – Îl batjocorește. Paharul pe care el îl oferă lui Isus înseamnă batjocură și compătimire în același timp, căci chiar și darurile caritabile ale păcătosului sunt îngrozitoare. Privește, cum chiar și omul cel mai bun amestecă admirația sa față de Persoana Mântuitorului cu batjocorirea nevoilor Sale! S-au scris cărți în care El este prezentat ca un exemplu relevant, iar în același moment este tăgăduită dumnezeirea Lui. Cu plăcere este considerat un Om minunat, dar este tăgăduită misiunea Sa sfântă. Sunt lăudate cerințele Sale morale și este disprețuit sângele Lui. I se dă să bea, dar este oțet.

Cititorul meu, ferește-te să-L lauzi pe Isus și în același timp să respingi lucrarea Lui de mântuire! Ferește-te să-I faci declarații și în același timp să dezonozezi Numele Lui!

O, vai, fratele meu, nu pot să vorbesc despre cruzimea omului față de Domnul nostru, fără ca să nu te ating pe tine și pe mine! Nu I-am dat și noi deseori oțet să bea? Nu am procedat și noi așa, atunci când nu Îl cunoșteam? Am fost profund mișcați când am auzit despre suferințele Lui, dar nu am pus capăt păcatelor noastre. I-am oferit lacrimile noastre, dar L-am întristat prin neascultarea noastră. Câteodată am crezut că Îl iubim, dacă vom asculta relatările despre moartea Sa, dar nu ne-am schimbat viața și nu I-am acordat încredere – în felul acesta I-am dat oțet să bea. Dar asta nu este totul, a venit mult mai rău. N-au fost cele mai bune lucrări, pe care noi le-am făcut, și cele mai bune simțăminte, pe care le-am avut, și cele mai bune rugăciuni, pe care le-am rostit, amare și acre din cauza păcatului? Merită ele să fie denumite vin? Nu se aseamănă ele cu oțetul cel mai tare? Mă minunez că El a primit totuși darurile noastre, așa cum îți clatini capul când vezi că El a acceptat să I se dea oțet. Dar El l-a primit și a zâmbit aceluia care l-a ofereau. El a fost în stare să transforme apa în vin. În dragostea Sa neasemuită a transformat deseori jertfele noastre de băutură amară în dulceață, cu toate că ele, așa cred eu, nu erau altceva decât suc de struguri care au fermentat, destul de acru, ca să facă să I se sterpezească dinții. De aceea să venim înaintea Lui – și împreună cu noi toți oamenii, pe care Dumnezeu în dragostea Lui îi cheamă la pocăință – și să-L privim pe Acela, pe care L-am străpuns. Cândva Îl vom plânge, așa cum cineva plânge pe întâiul său născut. Atunci ne vom aduce bine aminte de greșelile noastre.

Am prezentat aceste gânduri pe scurt, căci vreau să mă ocup mai mult cu al patrulea punct. Fie ca Duhul Sfânt să ne ajute să înțelegem strigătul »Mi-e sete!«

»Mi-e sete!« - expresia tainică a dorinței unei inimi

»Mi-e sete!« Nu pot să-mi imaginez că este vorba de o sete normală, obișnuită. Cu certitudine, Isus a cerut apă, dar de fapt, într-un sens mai profund, sufletul Său era însetat. Se pare că El a exprimat această dorință, ca astfel să fie împlinită Scriptura, oferindu-I-se oțet. El a fost totdeauna în armonie cu Sine; corpul Său a exprimat dorința sufletului Său ca și cum ar fi făcut-o pentru nevoia trupezască. »Mi-e sete!« înseamnă că inima Sa dorea să salveze oameni. Această sete L-a cuprins deja în zilele de odinioară ale vieții Sale pe pământ. »Nu știați că trebuie să fiu în cele ale Tatălui Meu?« (Luca 2.49), a spus El pe când era încă un copil. Nu a spus El ucenicilor Săi: »Am un botez cu care trebuie să fiu botezat, și cât de mult doresc să se îndeplinească!« (Luca 12.50)? Dorea să ne scoată din gura iadului, să plătească prețul salvării și să îndepărteze de la noi condamnarea veșnică care ne amenința. Când era aproape gata cu înfăptuirea lucrării de la cruce, setea Lui nu a găsit alinare până când nu a putut spune: »S-a isprăvit!«

Lucrarea este aproape gata, Tu, Hristosul lui Dumnezeu! În curând vei înfăptui salvarea poporului Tău! Mai rămâne un singur lucru de făcut, să suferi moartea; de aceea dorința Ta mare, ca să ajungi la sfârșit și să săvârșești lucrarea. Ai fost corect și exact până când ai suferit

ultima durere și ai rostit ultimul cuvânt, ca să realizezi o mântuire deplină, iar apoi ai strigat: »Mi-e sete!«

Dragii mei, Domnul nostru însetează! Acum, și așa a fost totdeauna, dorește dragostea poporului Său. Nu-ți aduci aminte cum această sete era deosebit de mare în vechile zile ale prorocilor? Gândește-te la plângerea lui Dumnezeu din capitolul cinci al cărții Isaia: »Voi cânta Preaiubitului Meu, cântarea Preaiubitului Meu despre via Lui. „Preaiubitul Meu avea o vie pe o câmpie foarte mănoasă. I-a săpat pământul, l-a curățit de pietre și a sădit în el vițele cele mai alese. A zidit un turn în mijlocul ei și a săpat și un teasc, apoi trăgea nădejde că are să-I facă struguri buni, dar a făcut struguri sălbatici.“« (Isaia 5.1, 2). Ce a așteptat El de la via Lui și de la lucrătorii viei? Nimic altceva decât suc de struguri, ca să Se desfăteze de ea! »Trăgea nădejde că are să-I facă struguri buni, dar a făcut struguri sălbatici!« - Oțet, și nu vin; acreală, și nu dulceață. De aceea I-a fost sete.

Din Cântarea Cântărilor, în capitolul cinci, deducem că în zilele acelea vechi, când era cuprins de sete, El se înviora în grădina Sa. Ce scrie acolo? »Eu intru în grădina Mea, soro, mireaso, Îmi culeg smirna cu miresmele Mele, Îmi mănânc fagurul de miere cu mierea Mea, Îmi beau vinul cu laptele Meu ... Mâncați, prieteni, beți și îmbățați-vă de dragoste!« (Cântarea cântărilor 5.1). Mai târziu spune despre poporul Lui: »Gura ta toarnă un vin ales care curge lin ca răspuns la dezmiertările Mele și alunecă pe buzele noastre când adormim!« (Cântarea Cântărilor 7.9).

În capitolul 8 vorbește mireasa: »Te-aș lua și Te-aș duce la casa mamei mele; ea m-ar învăța să-Ți dau să bei vin mirositor, must din rodiile mele.« (Cântarea Cântărilor 8.2). Da, El stă cu plăcere în mijlocul poporului Său. Voi sunteți grădina în care El Se înviorază, iar dragostea și prietenia voastră sunt laptele și vinul pe care le bea cu plăcere. Hristos a dorit totdeauna să salveze oameni și să fie iubit de oameni. Un exemplu în acest sens: pe când era obosit și stătea pe marginea fântânii din Sihar, a spus femeii care venise să scoată apă: »Dă-Mi să beau!« (Ioan 4.7). Aceste cuvinte aveau un înțeles mult mai adânc decât înțelese femeia. Câteva versete mai departe se vede clar aceasta. Isus a explicat ucenicilor Săi: »Am de mâncat o mâncare, pe care voi n-o cunoașteți« (Ioan 4.32). Faptul că a câștigat inima femeii pentru Sine, era pentru El o înviorare spirituală.

Dragă frate, Domnul nostru iubit însetează după părtășia cu fiecare mădular al poporului Său, nu numai pentru faptul că voi puteți să faceți ceva bun pentru El, ci mai ales pentru faptul că El vrea să facă ceva bun pentru voi. El dorește să vă binecuvinteze, și pentru aceasta vrea să primească dragostea voastră recunoscătoare. El însetează, ca voi să-L priviți cu ochi plini de credință în plinătatea și desăvârșirea Sa și să vă întindeți spre El mâinile și inimile voastre goale, ca El să le umple cu bunătățile Lui. El spune: »Iată, Eu stau la ușă și bat« (Apocalipsa 3.20). De ce bate El? El dorește să mănânce și să bea împreună cu tine; El promite: »Dacă aude cineva glasul Meu și deschide ușa, voi intra la El, voi cina cu El, și el cu Mine« (Apocalipsa 3.20). El însetează încă, după cum vezi, după dragostea noastră sărăcicioasă. Cu certitudine, noi nu putem să nu i-o dăm. Veniți, hai să vărsăm vasele noastre pline, ca astfel El să Se poată bucura (compară cu Luca 7.3 și următoarele versete). Ce Îl determină să ne iubească atât de mult? Nu cunosc răspunsul la această întrebare; răspunsul se poate găsi numai în marea Lui dragoste. El trebuie să iubească, căci aceasta este natura Lui. El trebuie să iubească pe aleșii Săi, pe care a început cândva să-i iubească, căci El este Același, ieri, azi și în veșnicie. Marea Lui dragoste Îl face să înseteze după faptul ca noi să fim tot mai aproape de El. El nu Se va declara mulțumit până când toți mântuiții Lui vor fi în zona de siguranță, în afara razei de acțiune a atacurilor dușmanului. Vă voi aduce aminte de una din rugăciunile Sale, pe care a rostit-o plin de dorință: »Tată, vreau ca acolo unde sunt Eu, să fie împreună cu Mine și aceia pe care Mi i-ai dat Tu, ca să vadă slava Mea, slavă, pe care Mi-ai dat-o Tu« (Ioan 17.24). El vrea să-I aparții, frate! El vrea să-I aparții, soră! El vrea să-I aparțineți în totul. Du-te în rugăciune înaintea Lui! Du-te în părtășia Lui! Predă-te în totul Lui! Du-te la El, deschizându-ți toată ființa Duhului Său care lucrează tainic, făcând bine! Șezi la picioarele lui, așa cum a stat Maria! Pleacă-te la pieptul Lui, ca și Ioan! Să mergem la El, ca și mireasa din Cântarea Cântărilor: »Să mă sărute cu sărutările gurii Lui! Căci toate dezmiertările Tale sunt mai bune decât vinul« (Cântarea Cântărilor 1.2). El

dorește aceasta. Nu vrei tu să-I dai viața ta? Este inima ta așa de împietrită, că nu mai ai nici măcar un pahar cu apă rece pentru Isus? Sau ești căldicel? Frate, dacă El zice: »Mi-e sete!«, și tu Îi aduci o inimă căldicică, asta este mai rău decât oțetul. Domnul a spus: »Știu faptele tale, că nu ești nici rece, nici în clocot. O, dacă ai fi rece sau în clocot! Dar, fiindcă ești căldicel, nici rece, nici în clocot, am să te vărs din gura Mea« (Apocalipsa 3.15, 16). El a acceptat să primească oțet, dar o dragoste căldicică nu o acceptă. Vino, dă-I inima toată, permite-I să bea cât vrea din paharul curățit! Dă-I toată dragostea ta! Știu că El o vrea. Dacă se bucură de un pahar cu apă rece, pe care îl dai unuia din ucenicii Lui, cu cât mai mult Se va bucura, dacă te vei preda cu totul Lui! De aceea, pentru că El însetează, dă-I astăzi să bea!

»Mi-e sete« - în aceasta este simbolizată moartea noastră împreună cu El

Nu știți, dragii mei, - vorbesc aceluia care cunosc pe Domnul - că voi ați fost răstigniți împreună cu Hristos? Poate atunci acest strigăt »Mi-e sete!« să însemne altceva decât aceea, *că și noi trebuie să însetăm*? Noi nu însetăm după felul de viață de odinioară, care ne-a creat atâtea probleme, căci El a spus: »Oricui va bea din apa aceasta, îi va fi iarăși sete. Dar oricui va bea din apa, pe care i-o voi da Eu, în veac nu-i va fi sete; ba încă apa, pe care i-o voi da Eu, se va preface în el într-un izvor de apă, care va țâșni în viața veșnică« (Ioan 4.13, 14). Noi simțim acum o sete nouă, un apetit fin, ceresc, o dorință după Domnul nostru. Domnul nostru preaslăvit, dacă noi am fost realmente pironiți pe cruce împreună cu Tine, dă-ne dorința după Tine, setea, care nu poate fi liniștită decât cu paharul »legământului cel nou, făcut în sângele Meu« (1 Corinteni 11.25)!

Anumiți filozofi au spus că ei privilegiază *căutarea* după adevăr față de *cunoașterea* adevărului. În nici un caz nu sunt de acord cu aceștia: pe lângă bucuria prezenței Domnului meu, iubesc foamea și setea după El. Un vestitor s-a exprimat odată asemănător: »Mi-e sete după Domnul meu, și asta înseamnă bucurie, o bucurie, pe care nu mi-o poate lua nimeni. Chiar dacă nu ajung la El, eu sunt totuși mângâiat, căci a înseta după El înseamnă cerul și cu certitudine El nu va interzice niciodată unui suflet sărman să-L admire, să-L adore și să înseteze după El.« În ceea ce mă privește, doresc să nu mă satur niciodată de Domnul meu divin, și chiar dacă am primit mult de la El, doresc să-L rog pentru mai mult, și iarăși mai mult, fără sfârșit! Inima mea să nu se declare mulțumită până când El nu este »totul în toate« (compară cu 1 Corinteni 15.28), iar eu m-am cufundat cu totul în El.

O, de mi s-ar lărgi sufletul, ca el să poată lua tot mai mult din dragostea Sa minunată, căci inima noastră nu poate primi destul din aceasta, ca să avem parte, ca și mireasa aceea, care, după masa festivă și înviorată de dragostea soțului ei, a strigat plină de fericire: »Întăriți-mă cu turte de struguri, înviorați-mă cu mere, căci sunt bolnavă de dragostea lui« (Cântarea cântărilor 2.5). Ea dorea mai multă dragoste, cu toate că a fost copleșită de dragoste. Aceasta este o dulceață pe care, cu cât o ai mai mult, cu atât trebuie s-o ai și mai mult. Dorința crește împreună cu ceea ce primești, până când în cele din urmă suntem umpluți de plinătatea lui Dumnezeu. »Mi-e sete!« - aceasta spune sufletul meu Domnului. Aceste cuvinte de pe buzele Sale sunt și pe buzele mele.

Isus a însetat, de aceea și noi să însetăm în această țară uscată și pustie, în care nu este apă. »Cum dorește un cerb izvoarele de apă, așa Te dorește sufletul meu pe Tine, Dumnezeule!« (Psalmul 42.1).

Dragii mei, să dorim și după sufletele semenilor noștri. Am accentuat că în aceasta consta dorința tainică a Domnului nostru; tot așa să fie și la noi. Fratele meu, dorește ca copiii tăi să devină mântuiți. Dorește ca angajații tăi să devină mântuiți. Dorește ca elevii din clasa ta să devină mântuiți. Ai grijă ca familia ta să devină mântuită. Dă-ți silința ca soțul tău, soția ta să devină mântuită. Noi toți să dorim ca oamenii să devină mântuiți. Este așa? Dacă nu este așa, atunci hotărâți-vă acum pentru aceasta! Îndreptați-vă inima spre un om nemântuit și însetați până el devine mântuit. Dacă setea după mântuirea oamenilor, expresia adevăratei bunătați creștine, este la aceia care sunt deja mântuiți, atunci mulți oameni vor găsi pe Hristos. Adu-ți aminte de cuvintele lui Pavel: »Spun adevărul în Hristos, nu mint; cugetul meu, luminat de Duhul Sfânt,

îmi este martor, că simt o mare întristare, și am o durere necurmată în inimă. Căci aproape doresc să fiu eu însumi anatema, despărțit de Hristos, pentru frații mei, rudele mele trupești« (Romani 9.1-3). El s-ar fi jertfit pe sine, ca să salveze pe concetățenii lui, așa de mult dorea el mântuirea lor veșnică. Lasă-te călăuzit de gândul acesta!

Iar noi? Însetați după desăvârșire! Flămânziți și însetați după neprihănire, căci veți fi săturați! Urâți păcatul și dezaprobați-l din inimă, dar doriți să fiți sfinți, așa cum Dumnezeu este sfânt! Doriți să fiți ca Hristos! Însetați după slăvirea Numelui Său sfânt printr-o deplină concordanță cu voia Sa!

Fie ca Duhul Sfânt să te facă să lași pe Hristos cel răstignit să lucreze în tine. El să fie glorificat în veci. Amin.